

Marta Marek

Muzeum Sportu i Turystyki w Warszawie

Niezwykłe mistrzostwa z wrogiem u bram...

Słowa kluczowe

Lwów, Polska, sport, lekkoatletyka, mistrzostwa kraju, wojna polsko-bolszewicka

Streszczenie

Lwów był w latach 20. i 30. XX w. jednym z głównych ośrodków sportowych w Polsce i areną wielu zawodów w różnych dyscyplinach. W dniach 16–18 lipca 1920 r. odbyły się w tym mieście pierwsze w historii mistrzostwa Polski w lekkoatletyce. W niniejszym artykule skupiono się na przedstawieniu przebiegu tych zawodów oraz okoliczności, w jakich je rozegrano. A były one dość niecodzienne, bowiem trwała w tym czasie wojna polsko-bolszewicka, a front niebezpiecznie zbliżał się do Lwowa. W mieście rozpoczęto już nawet mobilizację sił do jego obrony.

Lwów odegrał znaczącą rolę w historii Polski i zajmuje istotne miejsce w pamięci jej obywateli, szczególnie przedstawiciele starszych pokoleń. Choć obecnie od ponad 80 lat leży poza jej granicami, to jednak w okresie II Rzeczypospolitej stanowił jeden z największych i najważniejszych ośrodków życia społecznego, często określany był jej nieformalną stolicą¹. W 1921 roku miasto to było stolicą województwa i zamieszkiwało je ok. 219 tys. ludzi. Więcej mieszkańców liczyły w tym czasie tylko Warszawa (937 tys.) i Łódź (452 tys.)².

Lwów jest powszechnie uważany za kolebkę polskiego sportu, tam utworzono bowiem m.in. pierwszą organizację sportową – Towarzystwo Gimnastyczne „Sokół” (1867 r.) i pierwsze kluby piłkarskie: Lechię, Czarnych i Pogoń (początek XX w.)³. Zespoły te skupiały się wprawdzie głównie na futbolu, posiadały jednak także inne sekcje, w tym hokejowe czy lekkoatletyczne. Przy okazji ich piłkarskich pojedynków, toczyły się także zmagania w innych dyscyplinach.

Z czasem Lwów stał się areną nie tylko międzyklubowych i międzymiastowych zawodów, ale także ogólnopolskich. Organizowano tu m.in. mistrzostwa kraju w różnych dyscyplinach sportu. Jednymi z pierwszych, jakie rozegrano w tym mieście były mistrzostwa w lekkoatletyce. Odbyły się one w 1920 roku, czyli równo sto lat temu. O wyborze Lwowa na gospodarza tej imprezy zadecydowało kilka czynników. Po pierwsze, miasto to było w owym czasie – obok Warszawy, Krakowa, Łodzi i Poznania – głównym ośrodkiem lekkoatletyki⁴. Ponadto posiadało w tej dyscyplinie największy potencjał zarówno ludzki, jak i techniczny⁵. W drugiej dekadzie XX wieku tylko Warszawa

---

¹ S. Nicieja, *Semper Fidelis*, [w:] A. Gowarzewski, *Lwów i Wilno w ekstraklasie. Dzieje polskiego futbolu kresowego*, Katowice 1997, s. 12.

² Główny Urząd Statystyczny Rzeczypospolitej Polskiej, *Mały Rocznik Statystyczny*, r. 10, Warszawa 1939, s. 36.

³ T. Jurek, *Lekkoatletyka polska do 1945 roku*, [w:] *Lekkoatletyka w Polsce 1919–1994*, red. B. Woltmann, Warszawa 1994, s. 14.

⁴ *Ibidem*, s. 14, 28.

⁵ A. Karczmarski, *Wzwyż i w dal bez rozbiegu*, „Magazyn Lekkoatletyczny” 2010, nr 1, s. 6.

(park Sobieskiego) oraz Lwów dysponowały obiektami, na których były warunki umożliwiające rozegranie wszystkich lekkoatletycznych konkurencji⁶. Co więcej, w stolicy Galicji Wschodniej mieściła się wtedy siedziba założonej w Krakowie 11 października 1919 roku najstarszej organizacji sportowej w niepodległej Polsce – Polskiego Związku Lekkiej Atletyki. Na jej czele stał wówczas, wywodzący się z niezwykle usportowionej rodziny, lwowianin Tadeusz Kuchar⁷.

Pierwsze w historii mistrzostwa kraju seniorów w lekkoatletyce – oficjalnie Mistrzostwa Główne Polski – rozegrano na obiekcie Pogoni mieszczącym się przy ulicy Kilińskiego 43⁸, nazywanym powszechnie Stadionem za Rogatką Stryjską⁹, w dniach 16–18 lipca 1920 roku¹⁰. Arena ta mogła pomieścić ok. 10 tys. widzów. Tam odbyła się także druga edycja mistrzostw rok później. Kolejne trzy zorganizowano już w Warszawie¹¹. Początkowo w czempionacie rywalizowali tylko mężczyźni. Kobiace mistrzostwa kraju zainaugurowano w 1922 roku w stolicy¹².

W zmaganiach na stadionie Pogoni wzięło udział około 20 sportowców¹³. Liczba ta może nie jest zbyt imponująca, należy jednak wziąć pod uwagę fakt, że w oficjalnych rejestrach figurowało w owym czasie zaledwie 11 lekkoatletycznych sekcji i 265 zawodników¹⁴. Ponadto, trwał konflikt-polsko bolszewicki

---

⁶ T. Jurek, op. cit., s. 28.

⁷ J. Rozum, D. Grinberg, Z. Jonik, H. Kurzyński, L. Luftam, S. Pietkiewicz, T. Wołjko, *90 lat polskiej lekkoatletyki 1919–2009*, Warszawa 2009, s. 81.

⁸ Obecnie ul. Stryjska.

⁹ Obiekt zamknięto pod koniec lat 40. XX wieku. Teren został przejęty przez radzieckie wojsko, pokryty asfaltem i obecnie pełni funkcję placu defiladowego.

¹⁰ „Gazeta Poranna” 1920, nr 5335, s. 7; nr 5333, s. 7.

¹¹ T. Jurek, op. cit., s. 28.

¹² Ibidem, s. 28; A. Karczmarski, *Pierwsze mistrzostwa Polski*, „Królowa Sportu” 2005, nr 6 (17), s. 5.

¹³ A. Karczmarski, *Pierwsze...*, op. cit., s. 5.

¹⁴ Ibidem.

i wielu sportowców walczyło na froncie¹⁵. Część uczestników mistrzostw zaraz po ich zakończeniu także udała się w rejony walk, aby bronić ojczyzny. Dla niektórych udział w zawodach był przystankiem w podróży na front wschodni¹⁶. Przybywali z rodzinami, które chciały jak najdłużej dotrzymać im towarzysztwa i odeskortaowały ich aż do Lwowa¹⁷.

Rywalizacja toczyła się w 19 konkurencjach¹⁸: biegach na 100, 200, 400, 800, 1500, 3000 i 5000 m, a także na 110 m przez płotki, 3000 m drużynowo, w sztafecie 4×100, w skoku wzwyż i skoku wzwyż z miejsca, skoku o tyczce, skoku w dal i skoku w dal z miejsca, trójskoku, jak również w pchnięciu kulą oraz rzutach dyskiem i oszczepem¹⁹. Dodatkowo rozegrany został bieg rozstawny 4×400 m, w którym wystartowała polska reprezentacja, ustanawiając rekord kraju²⁰. Najwięcej zawodników – 15 pretendowało do tytułu mistrzowskiego w sprincie na 100 m.

W programie zawodów zabrakło kilku popularnych i rozgrywanych obecnie na większości imprez lekkoatletycznych konkurencji, takich jak m.in. bieg na 400 m przez płotki i rzut młotem. W przypadku tej pierwszej konkurencji, organizatorzy nie mogli zapewnić przepisowych warunków do rywalizacji, w tej drugiej zaś nie dysponowano odpowiednim sprzętem²¹.

Pierwsze mistrzostwa kraju w lekkoatletyce miały być jednocześnie przedolimpijskimi kwalifikacjami²², Polsce zapropono-

---

¹⁵ „Gazeta Poranna” 1920, nr 5333, s. 7; A. Karczmarski, *Wzwyż...*, op. cit., s. 7.

¹⁶ „Gazeta Poranna” 1920, nr 5333, s. 7; „Wiek Nowy” 1920, nr 5743, s. 9.

¹⁷ „Wiek Nowy” 1920, nr 5743, s. 9.

¹⁸ H. Kurzyński, S. Pietkiewicz, J. Rozum, T. Wołejko, *Historia finałów lekkoatletycznych mistrzostw Polski 1920–2007. Konkurencje męskie*, Szczecin–Warszawa 2008, s. 9, 18, 28, 38, 48, 58, 103, 123, 134, 144, 154, 163–165, 174, 194, 240, 257.

¹⁹ „Gazeta Warszawska” 1920, r. 140, nr 191, s. 4.

²⁰ J. Pliszkiwicz, *50 lat PZLA – 50 lat historii l.a. (I)*, „Lekka Atletyka” 1969, kwiecień, s. 15–16.

²¹ A. Karczmarski, *Pierwsze...*, op. cit., s. 5.

²² J. Rozum, D. Grinberg, Z. Jonik, H. Kurzyński, L. Luftam, S. Pietkiewicz, T. Wołejko, op. cit., s. 81.

wano bowiem udział w Igrzyskach VII Olimpiady w Antwerpii w 1920 roku²³. Zaproszenie wystosowano już w marcu 1919 roku, co było doniosłym wydarzeniem o wielkim znaczeniu politycznym. Świadczyło o sympatii i poważaniu dla odrodzonego państwa polskiego, szczególnie że nie miało ono żadnego reprezentanta w Międzynarodowym Komitecie Olimpijskim (MKOl), nie posiadało również narodowej organizacji tego typu. Polski Komitet Olimpijski²⁴ powstał dopiero ponad pół roku później – 12 października 1919 roku w Krakowie²⁵.

Lwowskie zmagania miały wyłonić część reprezentacji olimpijskiej. Tytuł mistrzowski przyznano tylko tym zawodnikom, których wyniki spełniały określone wcześniej minima upoważniające do udziału w belgijskich Igrzyskach²⁶. Przydzielono ich pięć. Uhonorowano nimi czterech zawodników: reprezentantów Pogoni Lwów – Sławosza Szydłowskiego w rzucie dyskiem i oszczepem, Waclawa Kuchara w biegu na 800 m, Kazimierza Cybulskiego w skoku o tyczce oraz lekkoatletę Polonii Warszawa Stanisława Sośnickiego w biegu na 100 m²⁷. Ten ostatni był niekwestionowaną gwiazdą zawodów, triumfując indywidualnie aż w pięciu konkurencjach. Nie tylko zwyciężył w sprincie na 100 m, okazał się najlepszy również w skokach – w dal, w dal z miejsca, wzwyż z miejsca oraz w trójskoku²⁸. Najwięcej medali zdobyli lekkoatleci miejscowej Pogoni – 24, w tym 10 złotych. W rywalizacji miast – Lwowa i Warszawy lepsi byli reprezentanci tego pierwszego. Galisyjczycy zwyciężali 11 razy, podczas gdy lekkoatleci ze stolicy jedynie 7²⁹.

²³ M. Słoniewski, *Zarys działalności polskiego ruchu olimpijskiego w latach 1919–1939*, Warszawa 1990, s. 13.

²⁴ Początkowo, do 1924 roku nosił nazwę Polski Komitet Igrzysk Olimpijskich.

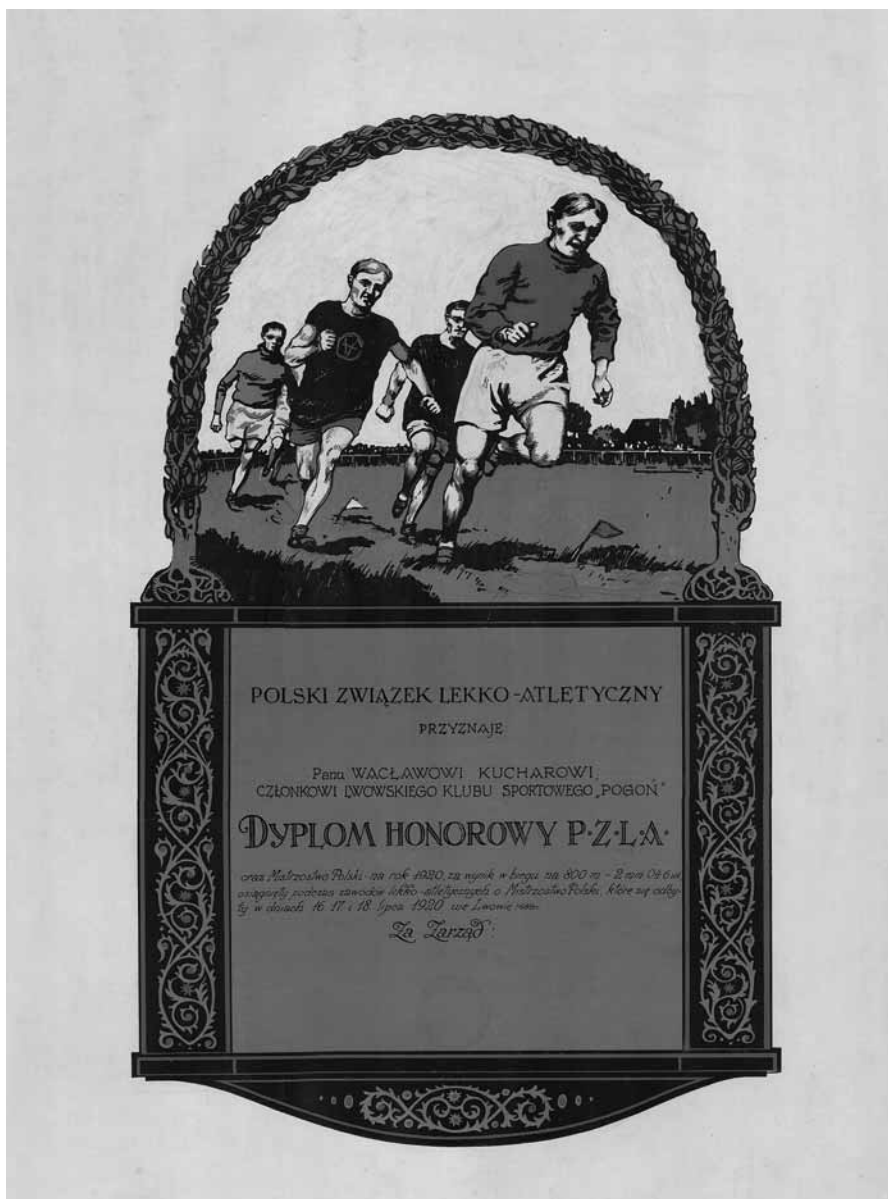
²⁵ M. Słoniewski, op. cit., s. 14–16.

²⁶ J. Rozum, D. Grinberg, Z. Jonik, H. Kurzyński, L. Luftam, S. Pietkiewicz, T. Wołajko, op. cit., s. 81; A. Karczmarski, *Wzwyż...*, op. cit. s. 7.

²⁷ J. Rozum, D. Grinberg, Z. Jonik, H. Kurzyński, L. Luftam, S. Pietkiewicz, T. Wołajko, op. cit., s. 81; A. Karczmarski, *Pierwsze...*, op. cit., s. 7.

²⁸ A. Karczmarski, *Pierwsze...*, op. cit., s. 7; „Wiek Nowy” 1920, nr 5746, s. 12.

²⁹ „Wiek Nowy” 1920, nr 5746, s. 12.

Dyplom honorowy dla Waclawa Kuchara za zdobycie mistrzostwa Polski w biegu na 800 m, 1920 r.

Lwowskie zmagania nie stały na zbyt wysokim poziomie. Wyniki, jakie osiągnięto były słabe w porównaniu do uzyskiwanych w owym czasie przez zagranicznych zawodników na

Medal dla Stanisława Sośnickiego za zdobycie mistrzostwa Polski w biegu na 100 m, 1920 r.

międzynarodowych imprezach. Pokazywały, że krajową lekkoatletykę czeka sporo pracy, aby doścignąć światową czołówkę. Zanotowano jednak kilka godnych uznania rezultatów. Dwóch zawodników Pogoni Lwów – Waław Kuchar i Sławosz Szydłowski – ustanowiło rekordy kraju. Ten pierwszy – uważany za najbardziej wszechstronnego polskiego sportowca³⁰ – dokonał tego w biegu na 800 m wynikiem 2:04,6, drugi zaś w rzucie oszczepem – 48,40 m.

Chociaż podobnie jak przedstawiciele innych dyscyplin polscy lekkoatleci szykowali się do udziału w antwerpskich Igrzyskach (1920), to jednak ze względu na sytuację związaną z trwającą wojną polsko-bolszewicką ostatecznie nie udali się do Belgii³¹. Decyzja zapadła jeszcze przed rozpoczęciem mistrzostw kraju – 12 lipca 1920 roku. Podjął ją Komitet Wykonawczy Polskiego

³⁰ Uprawiał ponad 10 dyscyplin, w tym m.in.: piłkę nożną, lekkoatletykę, łyżwiarstwo szybkie i figurowe, hokej na lodzie, narciarstwo klasyczne, tenis, łucznictwo, pływanie i skoki do wody. Sukcesy odnosił niemal w każdej z nich, największe w piłce nożnej, lekkoatletyce, łyżwiarstwie i hokeju.

³¹ M. Marek, *Historia polskiej lekkiej atletyki w stu artefaktach*, Warszawa 2019, s. 10.

Medal dla Stanisława Sośnickiego za zdobycie mistrzostwa Polski w skoku w dal z miejsca, 1920 r.

Komitetu Igrzysk Olimpijskich³². Fundusze, które z mozołem zebrano na sfinansowanie uczestnictwa w igrzyskach przeznaczono na wsparcie rządu polskiego i przekazano ówczesnemu premierowi Władysławowi Grabskiemu³³. Biało-czerwoni olimpijski debiut zanotowali cztery lata później – w Igrzyskach VIII Olimpiady w Paryżu (1924)³⁴.

Zmaganiom lekkoatletycznym w stolicy Galicji Wschodniej towarzyszyła także rywalizacja w piłce nożnej pomiędzy reprezentacjami gospodarzy i Górnego Śląska. Rozegrały one między sobą dwa spotkania. W obu lepsi okazali się lwowianie. Pierwszy mecz, który został rozegrany w sobotę 17 lipca wygrali 4:1, a w rewanżu dzień później triumfowali 5:1³⁵.

Rozgrane we Lwowie lekkoatletyczne mistrzostwa były niezwykłym wydarzeniem w historii polskiego sportu, nie tylko

---

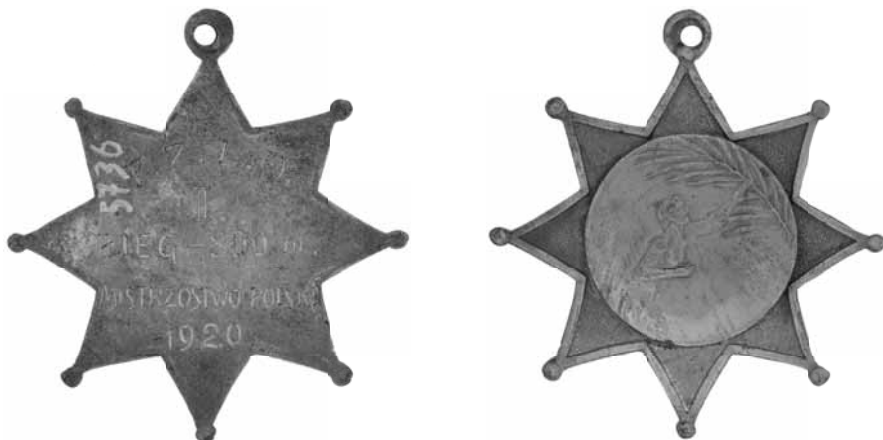
³² Obecnie Polski Komitet Olimpijski, zmiana nazwy nastąpiła w 1924 roku.

³³ M. Słoniewski, op. cit., s. 19.

³⁴ <https://www.olimpijski.pl/pl/217,paryz-1924.html> [dostęp: 15.06.2020].

³⁵ „Wiek Nowy” 1920, nr 5746, s. 12.

Medal dla Waława Kuchara za zdobycie mistrzostwa Polski w biegu na 800 m, 1920 r.

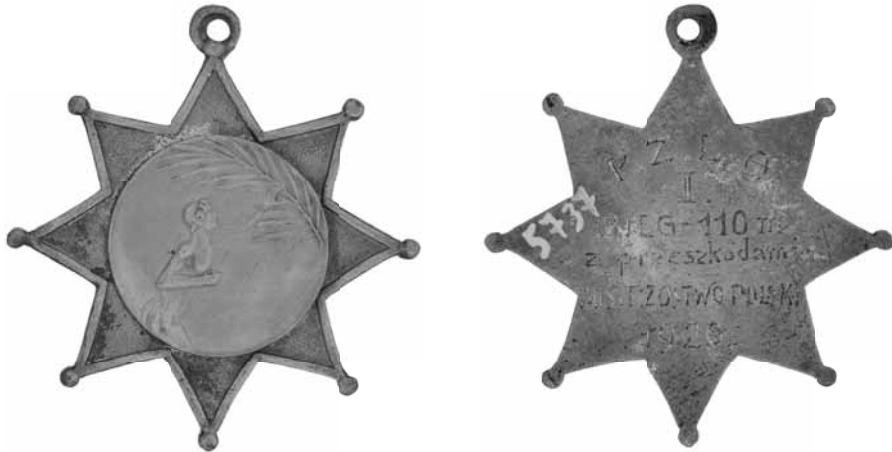
dlatego, że były jednymi z pierwszych w ogóle i premierowymi w tej dyscyplinie. Wyjątkowości dodaje im także fakt, że miały miejsce w trakcie konfliktu zbrojnego – wojny polsko-bolszewickiej. Co więcej, w czasie ich rozgrywania, czyli mniej więcej w połowie lipca 1920 roku front systematycznie przybliżał się do Lwowa. W mieście nastąpiła nawet mobilizacja sił do jego obrony³⁶. Już na początku lipca utworzono Ochotniczą Legię Obywatelską, która miała współpracować z oddziałami wojskowymi, aby bronić zagrożonej suwerenności Polski. W jej szeregach włączono m.in. Małopolską Straż Obywatelską, a także Związek Strzelecki, Egzekutywę Młodzieży Akademickiej czy też organizacje harcerskie³⁷. Wkrótce potem powołano do życia Małopolską Armię Ochotniczą³⁸.

Na odezwy dowódców wojskowych, w tym niezwykle popularnego płk. Czesława Mączyńskiego, który w listopadzie 1918 roku stał na czele obrońców Lwowa, odpowiedziało wiele osób. Ochotników nie brakowało. Konieczne było nawet otwarcie nowych punktów poboru. Ogółem do Małopolskiej Armii Ochot-

³⁶ „Ilustrowany Kuryer Codzienny” 1920, nr 192, s. 3.

³⁷ M. Klimecki, *Lwów. W obronie miasta i południowo-wschodniej granicy 1918–1920 i 1939*, „Niepodległość i Pamięć” 2006, r. 13, nr 3 (24), s. 48.

³⁸ *Ibidem*, s. 48.

Medal dla Wacława Kuchara za zdobycie mistrzostwa Polski w biegu na 110 m z przeszkodami (przez płotki), 1920 r.

niczej zgłosiło się i zostało do niej wcielone ok. 100 tys. osób, w tym ok. 9 tys. do 7 sierpnia 1920 roku w samym lwowskim dowództwie Okręgu Generalnego³⁹.

Wśród ochotników chcących włączyć się w obronę miasta były osoby ze wszystkich grup wiekowych, zarówno kobiety, jak i mężczyźni, reprezentanci wszystkich stanów społecznych. Do 240. pułku piechoty włączono nawet grupę głuchoniemych⁴⁰.

Lwów rozpoczął mobilizację już w lipcu, jednak bezpośrednio zagrożenie przyszło miesiąc później, gdy 15 sierpnia Armia Czerwona przekroczyła rzekę Bug⁴¹. Niemal od razu starła się ona z oddziałami asekurującymi miasto. Miało to miejsce 17 sierpnia około 34 km na północny wschód od Lwowa, we wsi Zadwórze. Było to jedno z najistotniejszych i zarazem najbardziej dramatycznych starć w konflikcie polsko-bolszewickim. Zaledwie 330 młodych ochotników pod dowództwem kpt. Zajączkowskiego stawiało wtedy silny opór i stoczyło niezwykle heroiczną walkę, która, gdy zabrakło amunicji kontynuowana była także na bagnety i szable, ze znacznie przewyższającą ich liczebnie

---

³⁹ Ibidem, s. 49.

⁴⁰ Ibidem, s. 52.

⁴¹ Ibidem, s. 51.

1. Konną Armiją Siemiona Budionnego. Poległo 318 z nich, jednak dzięki ich poświęceniu i ofiarności bolszewikom nie udało się opanować Lwowa. Ponadto, ofensywa armii radzieckiej i jej marsz w głąb Polski zostały opóźnione i spowolnione. Batalia pod Zadwórzem przeszła do historii jako „polskie Termopile”⁴².

W zbiorach Muzeum Sportu i Turystyki w Warszawie znajduje się kilka eksponatów związanych z rozegranymi we Lwowie w 1920 roku pierwszymi w historii mistrzostwami Polski w lekkoatletyce. Trzy – medal i dyplom za zdobycie tytułu mistrzowskiego na dystansie 800 m oraz trofeum za zwycięstwo w biegu na 110 m przez płotki przekazał Waclaw Kuchar. Muzeum posiada także dwa z pięciu złotych medali wywalczonych na tych mistrzostwach przez Stanisława Sośnickiego – w biegu na 100 m i w skoku w dal z miejsca.

Marta Marek

Bibliografia

Źródła

Główny Urząd Statystyczny Rzeczypospolitej Polskiej, *Mały Rocznik Statystyczny*, r. 10, Warszawa 1939.

Opracowania

Jurek T., *Lekkoatletyka polska do 1945 roku*, [w:], *Lekkoatletyka w Polsce 1919–1994*, red. B. Woltmann, Warszawa 1994.

Karczmarski A., *Pierwsze mistrzostwa Polski*, „Królowa Sportu” 2005, nr 6 (17).

Karczmarski A., *Wzwyż i w dal bez rozbiegu*, „Magazyn Lekkoatletyczny” 2010, nr 1.

Klimecki M., *Lwów. W obronie miasta i południowo-wschodniej granicy 1918–1920 i 1939*, „Niepodległość i Pamięć” 2006, r. 13, nr 3 (24).

Kurzyński H., Pietkiewicz S., Rozum J., Wołejko T., *Historia finałów lekkoatletycznych mistrzostw Polski 1920–2007. Konkurencje męskie*, Szczecin–Warszawa 2008.

---

⁴² <https://dzieje.pl/aktualnosci/w-zadworzu-pod-lwowem-oddano-hold-bohaterom-bitwy-z-1920-r-zwanej-polskimi-termopilami> [dostęp: 16.06.2020].

- Marek M., *Historia polskiej lekkiej atletyki w stu artefaktach*, Warszawa 2019.
- Nicieja S., *Semper Fidelis*, [w:] A. Gowarzewski, *Lwów i Wilno w ekstraklasie. Dzieje polskiego futbolu kresowego*, Katowice 1997.
- Pliszkiewicz J., *50 lat PZLA – 50 lat historii l.a. (I)*, „Lekka Atletyka” 1969.
- Rozum J., Grinberg D., Jonik Z., Kurzyński H., Luftam L., Pietkiewicz S., Wołejko T., *90 lat polskiej lekkoatletyki 1919–2009*, Warszawa 2009.
- Słoniewski M., *Zarys działalności polskiego ruchu olimpijskiego w latach 1919–1939*, Warszawa 1990.

Prasa

- „Ilustrowany Kurjer Codzienny” 1920, nr 192.
- „Gazeta Warszawska” 1920, r. 140, nr 191.
- „Gazeta Poranna” 1920, nr 5333; nr 5335.
- „Wiek Nowy” 1920, nr 5743; nr 5746.

Strony internetowe

- <https://dzieje.pl/aktualnosci/w-zadworzu-pod-lwowem-oddano-hold-bohaterom-bitwy-z-1920-r-zwanej-polskimi-termopilami> [dostęp: 16.06.2020].
- <https://www.olimpijski.pl/pl/217,paryz-1924.html> [dostęp: 15.06.2020].

Marta Marek

Museum of Sport and Tourism in Warsaw

An extraordinary championship with the enemy at the gates...

Keywords

Lviv, Poland, sport, athletics, national championship, Polish-Bolshevik war

Abstract

In the 1920s and 1930s, Lviv was one of the main sports centres in Poland, and the arena of many competitions in various disciplines. On 16 to 18 July 1920, it hosted the first ever Polish Athletics Championship. The article focuses on

presenting the course of the championship and the circumstances in which they were held. These, indeed, were quite unusual, since they were held at the height of the Polish-Bolshevik war, with the front coming dangerously close to Lwiv. The situation prompted even a mobilization of forces to defend the city.

Marta Marek

Museum für Sport und Touristik in Warschau [Muzeum Sportu i Turystyki w Warszawie]

Einmalige Meisterschaften mit dem Feind vor den Toren ...

Schlüsselwörter

Lwow, Polen, Sport, Leichtathletik, Landesmeisterschaften, polnisch-bolschewistischer Krieg

Kurzfassung

Lwow war in den 1920-er und 1930-er Jahren eines der wichtigsten Sportzentren in Polen und eine Arena für viele Wettbewerbe in verschiedenen Disziplinen. In den Tagen vom 16. –18. Juli 1920 fanden in dieser Stadt die ersten in der Geschichte Polenmeisterschaften in der Leichtathletik. In diesem Artikel konzentrierte man sich auf die Darstellung des Verlaufs von diesen Wettbewerben sowie Umständen, unter welchen sie ausgetragen wurden. Und sie waren relativ nicht alltäglich, denn in dieser Zeit dauerte der polnisch-bolschewistische Krieg, und die Front näherte sich gefährlich Lwow. In der Stadt wurde bereits sogar mit der Mobilmachung der Kräfte für ihre Verteidigung begonnen.

Марта Марек

Музей спорта и туризма в Варшаве

Необычный чемпионат с врагом у ворот

Ключевые слова

Львов, Польша, спорт, легкая атлетика, национальный чемпионат, советско-польская война

Резюме

В 20-е и 30-е годы 20 века Львов считался одним из главных спортивных центров Польши и являлся ареной многочисленных соревнований по различным дисциплинам. С 16 по 18 июля 1920 года в городе состоялся первый в истории Польши национальный чемпионат по легкой атлетике. В настоящей статье представлена хроника соревнований, а также обстоятельства, при которых они проводились. Обстановка была необычной, так как в это время шла советско-польская война, а линия фронта стремительно приближалась ко Львову. В городе была объявлена военная мобилизация.